

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β. ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΩΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 362

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΜΑΡΤΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ.κ. Ἀκακίου

Ὁ Θεὸς ἡγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ δόξαν αὐτῷ ἔδωκεν, ὥστε τὴν πίστιν ἡμῶν καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς Θεόν.

Πετρ. Α' 21

Εὐλαβέστατοι Κληρικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα.

Προσαγορεύων ὑμᾶς διὰ τοῦ χαρμοσίνου καὶ κοσμοσωτηρίου ἀγγέλματος ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, εὐχομαι ὅπως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς ἀναβαπτίσῃ οὐ μόνον ὑμᾶς ἀλλὰ καὶ τὸν κόσμον τοῦ σύμπαντος ἐντὸς τοῦ ἱλαροῦ φωτὸς τῆς ἀγάπης. Ἡ δὲ τὸ χρυσαῖον τοῦτο καὶ πανεύμορφον φῶς τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἀπαστράπτει ὥς τὸ μόνον ὑπερφύες μετέωρον ὑπεράνω ἑνὸς κόσμου τεταραγμένου. Ἐνὸς κόσμου ὅστις ἐναποθέτει τὴν σωτηρίαν τοῦ εἰς

τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης χάριν τῆς ὁποίας καὶ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Σήμερον, βεβαίως, ἡ Ὁρθοδοξία ἀνέρχεται εἰς τὸν Γολγοθᾶν καὶ εἶναι ἐνδεδυμένη μετὰ τὴν χλαμύδα τοῦ μαρτυρίου. Αὖριον ὁμως θὰ μιμηθῇ τὸν ἰδρυτὴν τῆς καὶ θὰ ἐνδυθῇ τὸ φωτεινὸν ἱμάτιον τοῦ θριάμβου.

Σήμερον ἐγὼ καὶ ὑμεῖς κατέστημεν «τῶν μισούντων καὶ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν χλεύη» αὖριον ὁμως αἱ θυσίαι μας θὰ εὐρουν δικαίωσιν ὑπὸ τοῦ ὑπερτάτου ἀγωνοθέτου.

Ἔστε βέβαιοι ὅτι καλλύτεραι ἡμέραι θ' ἀνατείλουν οὐ μόνον

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

«Ο διωκόμενος αλλά άκαμπτος αγωνιστής και ηγέτης μας
Σεβασμ. κ. Ανάγιος»

νον διά την προσφιλή μητέρα Έκκλησία, αλλά και διά τὸ ἀγαπητὸν ἡμῶν ἔθνος.

Στήκετε λοιπὸν καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις. Μένετε ἐν πνεύματι ὁμονοίας καὶ ἀγάπης. Τοῦτο ἄλλωστε παρήγγειλεν Αὐτὸς ὁ ἀναστὰς Κύριος: «ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐὰν ἀγάπην ἔχετε ἐν ἀλλήλοις». Ἀποσκορακίσате τὰς διχονοίας καὶ φυγαδεύσατε τὰς ἐριδίας διότι «ὁπου ζήλος καὶ ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα».

Ἄς ἐνθυμεῖσθε πάντοτε ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτὸς εὐρίσκεται εἰς τὴν προέκτασιν τῆς κορυφογραμμῆς τῶν μεγάλων ἀγώνων τῆς Έκκλησίας. Ὁ καθεὶς ἔχει μίαν εὐθύνην.

Εἰς τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν διατήρησιν τῶν παραδόσεων ὑπάρχει μία ἱερότης. Τὴν υπεράσπισιν αὐτὴν ἀνελάβομεν ἅπαντες οἰκειοθελῶς.

Ἄς μὴ ὑποστείλομεν λοιπὸν τὸ καθηγιασμένον λάβαρον τῶν θεοφόρων πατέρων. Ἄς καλλιεργήσωμεν ἐποικοδομητικῶς πᾶσαν χριστιανικὴν ἀρετὴν καὶ ὥς περιπατῶμεν ἐν καινότητι ζωῆς.

Ἄς εἰμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι ὁ παντεπτόπτη Σωτὴρ, ὅστις ἐπεριποιήσατο τὴν Έκκλησίαν διὰ τοῦ ἰδίου Του αἵματος, δὲν θὰ παραχωρήσῃ εἰς τὰ ζιζάνια ν' ἀποπνίξουν τοὺς βλαστοὺς τῆς νοητῆς ἀμπέλου.

«Ταῦτα δὲ ποιοῦντες, λέγει ὁ Ἀπόστολος, οὐ μὴ πταίσητε ποτέ· οὕτω γὰρ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἰσόδος εἰς τὴν αἰώνιαν βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Εἴθε ὁ ἀναστὰς ἀρχηγὸς τῆς Ζωῆς νὰ καταυγάσῃ τὸν κόσμον διὰ τοῦ ἀνεσπέρου θείου φωτός Του περιβάλλον συνάμα τὴν Ὁρθοδοξίαν μὲ τὸ παλαιὸν ἔνδυμα τῆς αἵγλης καὶ τὴν βασιλικὴν πορφυρίδα τοῦ θριάμβου.

Ὁ Ταλαντίου ΑΚΑΚΙΟΣ

Ἀπολογητικὴ Μελέτη

ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο ΣΩΤΗΡ ἀνῆλθεν εἰς τὸν Γολγοθᾶν δι' ἡμᾶς. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος το λέγει σαφῶς: «Παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἡγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν». Ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν δὲ τοῦ Κυρίου πολλὰ ἐλπίζομεν. Καὶ πρῶτον τὴν νέαν ζωὴν, τὴν καινότητα ζωῆς. Ἐπειτα τὴν ἐλπίδα. Καὶ ἡ ἐλπίς ὑπὸ τῆς Ἀναστάσεως ἐκτρέφεται. Ἴδου τι λέγει ὁ Κορυθαῖος Ἀπ. Πέτρος: «Ὁ Θεὸς ἡγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν καὶ δόξαν αὐτῷ ἔδωκεν, ὥστε τὴν πίστιν ἡμῶν καὶ τὴν ἐλπίδα εἶναι εἰς Θεόν». Θεμέλιον λοιπὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος ἡ Ἀνάστασις.

Τὴν ἀντίληψιν τῶν σαδδουκαίων οἱ ὁποῖοι ἔλεγον «μὴ εἶναι ἀνάστασιν» ὁ Κύριος τὴν συνέτριψεν. Τὴν συνέτριψεν ὅχι μόνον μὲ τὴν διδασκαλίαν Του ἀλλὰ κυρίως μὲ τὸ παράδειγμα τῆς ὑπερφυστικῆς Ἀναστάσεώς Του. Ὁ δὲ Παῦλος μὲ τρόπον θαυμαστὸν ὁμιλεῖ διὰ τὸ μέγιστον γεγονός τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας: «εἰ δὲ Χριστὸς κηρύσσεται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, πῶς λέγουσι τινὲς ἐν ὑμῖν ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστι; Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστι, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται· εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν». Ἀλλὰ ὁ Κύριος ἀνέστη. Τὸ μαρτυρεῖ ἡ κοινοτομία, τὸ λέγουσιν οἱ μαθηταὶ Του, τὸν εἶδον ἑκατοντάδες Ἰουδαῖοι. Ἄρα αὐτὸς ὁ Κύριος δύναται νὰ καλέσῃ καὶ τοὺς νεκροὺς εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ ἀνάστασις Του ἀποδεικνύει ὅτι ὅσα εἶπεν εἶναι βεβαιότητες. Ὑπεσχέθη τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν: «ἀναστήσω ἐγὼ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ» καὶ θὰ τὸ πραγματοποιήσῃ.

Καὶ ἡ πίστις λοιπὸν καὶ ἡ ἐλπίς ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν. Ἡ προσδοκία τῆς αἰώνιου ζωῆς εἶναι βεβαία. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου σημαίνει καὶ ἰδικὴν μας ἀνάστασιν. Διότι ὁ Κύριος εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Έκκλησίας, ἡμεῖς τὰ μέλη. «Ὁ δὲ Θεός, λέγει ὁ μέγας Παῦλος, καὶ τὸν Κύριον ἡγείρε καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Οὐκ οἶδατε

Ὁ Ἅγιος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

50 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου του

Ο ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ εἶναι ὁ μεγαλύτερος διηγηματογράφος τοῦ ἔθνους μας. Μέσα του ζῇ ἕνας δλόκληρος κόσμος. Ἕνας κόσμος ἀφύρτος καὶ αἰώνιος. Ἀληθινὸς καὶ ἀνυπέρβλητος. Ὅπως ἀκριβῶς ἀνυπέρβλητη εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ μέγας λόγιος τῆς εἰσέπνευσε τὸ θεῖον τῆς ἁρώμα. Ὅπως ἀνυπέρβλητος εἶναι ὁ ἄγγελος καὶ ἀμόλυντος λαὸς, μὲ τὴν ἐντιμον πτωχείαν, ἀλλὰ τὴν χρυώδη ψυχὴν.

Ὁ Παπαδιαμάντης εἶναι μέγας, διότι μεγάλοι εἶναι αἱ ιδέαι τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ τὰς ὁποίας ἐβίωσε. Τένον ιερατικῆς καὶ παμπάλαιας γενεᾶς, ἐξυμῶθη ἐξ ἀπολῶν δυνάμεων μὲ τὰ νάματα τῆς διανοῦς καὶ χρυσταλλίνης ἑλληνικῆς καὶ ὀρθοδόξου σκέψεως. Ἐξῆσε ἔλην του τὴν ζωὴν μὲ τὸ ὄραμα ποῦ τοῦ ἐνέπνευσε «ὁ λευκόφαιος κῶνος τοῦ Ἀθῶ μὲ τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ σύννεφα, ὡς βαθμὶς κεραυνωθείσης τιτανίου κλίματος πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὸν οὐρανόν», καθὼς γράφει ὁ ἴδιος. Ὁ Παπαδιαμάντης κυτᾶ ἀλύπητα κάθε παρέκκλισιν, κάθε νοθείαν, κάθε παραχάραξιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν μεγαλοσχημῶν ὑποκριτῶν, τοὺς ξεσκεπάζει, τοὺς μαστιγώνει ἀνηλεῶς, τοὺς παραδίδει εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν.

Ὅταν χαμνιὰ φορὰ πηγαίνει νὰ παρακολουθήσῃ παραδόσεις τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, φεύγει ἀγανακτισμένος ἀπὸ τοὺς ἐξ ἐσπρίας ἀνατελλάντας φωστῆρας, μὲ τοὺς παχεῖς μισθοὺς, ποῦ μεταγγίζουν ἀθεϊστικὸν πνεῦμα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπὸ τὴν Ριζάρειον, γράφει, ἐβγήκε δλόκληρη σφηκιὰ, δικηγόρων, ἀγέλη καθηγητῶν, ιατρῶν, χρηματιστῶν καὶ πολιτευομένων.

Ποῦ ἠκούσθη αὐτὸ, μοναστήρια νὰ ἔχωσι ὑποτρόφους εἰς τὴν Εὐρώπην δικηγόρους, καὶ μάλιστα ιατροὺς, διὰ νὰ διδάσκωνται ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν πίθηκον; Μὴ πλανᾶσθε. Τὸ ὅσον δὲν κάνει τὸν μοναχὸν καὶ τὸ ἱεροδιδασκαλεῖον δὲν κάνει τὸν ἱερέα. Πρέπει ὁ ἱερεὺς νὰ ἔχη κλίσιν μὲ ἰῶτα

ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστί;»

Ἴδου ἡ μεγάλη μας χαρά. Ἡ παρηγορία καὶ ἡ ἐλπίς ὅλων. «Ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ». Διὰ μᾶς ἡ ζωὴ μας μεταβάλλεται. Ἡ θλίψις μετατρέπεται εἰς χαρὰν, καὶ ἡ λύπη γίνεται εὐφροσύνη. Ὁ θάνατος μεταπηδᾷ εἰς ἀθανασίαν καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ μαρτυρίου τίθεται ὁ φωτιστέφανος τοῦ θριάμβου.

Κατεπόθη, λοιπόν, ὁ θάνατος εἰς νίκος. Ἡ ψυχὴ βλέπει πρὸς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ κήρυγμα περὶ τῆς Κοινωνίας τῆς ζωῆς ἐγίνετο πραγματικότης. Ἴδου «ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἀνασταίντος πᾶν γόνυ κάμπτει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων».

(Συνεχίζεται)

καὶ πρὸ πάντων κλῆσιν μὲ ἦτα... Προέπει νὰ ἔχη πῆρ μέσα του... Μεταξὺ τῶν ὑπαρχόντων ἱερῶν ὑπάρχουσιν ἀκόμη πολλοὶ ἐνάρετοι καὶ ἀγαθοὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία. Εἶναι τύποι λαϊκοί, ὠρέλιμοι σεβάσμιοι. Ἀς μὴ ἐκφωνῶσι λόγους Ἡξευρουσιν αὐτοὶ ἄλλον τρόπον νὰ διδάσκωσι τὸ ποίμνιον».

Ὅσον διὰ τοὺς Δεσποτάδες; Δὲν τοὺς ἀφίνει «εἰς χλωρὸ κλαδί».

«Αὐτοί, γράφει, χάριν μισθαρίου καὶ δοξασίου, εἶναι οἱ ἀπεμπολησαντες πᾶσαν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἀξιοπρέπειαν εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, οἱ περιορίσαντες πᾶσαν αὐτῶν ἐνέργειαν εἰς τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὸ λειτ. υργικὸν μόνον».

Ὁ Παπαδιαμάντης εἶναι μέγας κήρυξ τῆς Ἑλ. κλησίας καὶ ἀφοσιωμένος ἕως θανάτου εἰς αὐτήν. Τὸ μαγαλεῖον τῆς τῶ θέτει ἐπάνω ἀπ' ὅλα.

Ἡ ἀναγέννησις καὶ συντήρησις τῆς παραδόσεως θὰ ζωογονήσῃ καὶ τὸ ἔθνος.

Ἴδου πόσον μαστιγωτικὸς ἀλλὰ καὶ ἐμπνευσμένος εἶναι ὁ λόγος του.

«Νὰ παύσῃ ἡ συστηματικὴ περιφρόνησις τῆς Θρησκείας ἐκ μέρους πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐπιστημόνων, λογίων, δημοσιογράφων. Ἡ λεγομένη ἀνωτέρα τάξις νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰ ἔθιμα τῆς χώρας, ἂν θέλῃ νὰ ἐγκλιματισθῇ ἐδῶ».

Νὰ γίνῃ προστάτις τῶν πατριῶν καὶ δχι διώκτρια. Νὰ μὴ περιφρονῇ ἀναφανδόν ὅτι παλαιόν ὅτι ἐγχώριον ὅτι ἑλληνικόν. Νὰ καταπολεμηθῇ ὁ ξεῖσμος, ὁ πιθηκισμός, ὁ φραγκισμός. Νὰ μὴ νοθεύωνται τὰ θρησκευτικὰ καὶ οἰκογενειακὰ ἔθιμα. Νὰ καλλιεργηθῇ ἡ σεμνοπρεπὴς βυζαντινὴ παράδοσις εἰς τὴν λατρείαν, εἰς τὴν διακόσμησιν τῶν ναῶν τὴν μουσικὴν, τὴν ζωγραφικὴν.

Νὰ μὴ μιμούμεθα τοὺς Παπιστὰς οὔτε τοὺς προτεστάντας. Νὰ μὴ χάσκωμεν πρὸς τὰ ξένα. Νὰ στέργωμεν νὰ τιμῶμεν τὰ πάτρια. Εἶναι τῆς ἐσχάτης ἐθνικῆς ἀφιλοτιμίας νὰ ἔχωμεν κημεῖλια καὶ νὰ μὴ φροντίζωμεν νὰ τὰ διατηρήσωμεν. Ἀς σταθμίσωσι τὰς εὐθύναις των καλῶς, οἱ ἔχοντες τὴν μεγίστην εὐθύνην».

Σήμερον ὅλη ἡ Ἑλλὰς τιμᾷ τὴν 50τηρίδα τοῦ θανάτου τοῦ Παπαδιαμάντη. Καὶ ὅμως ἡ τιμὴ εἶναι ὑποκριτικὴ. Τὰ ὅσα τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς θὰ τρίζουν ἀπὸ ἀγανάκτησιν ὅταν ἐκφωνοῦν τιμητικούς διηθέν λόγους ἐκεῖνοι ποῦ εἰς τὴν πράξιν διασπαθίζουν τὴν παράδοσιν καὶ ἔχουν φέροι τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν θλιβεράν θέσιν νὰ εἶναι ἀφρακτος ἀμπελών.

Οὐαὶ ὑμῖν φαρισαῖοι ὑποκριταί...

Κήρυξον τὸν λόγον.

Τὸ ἐκλεκτὸν περιοδικὸν «Χριστιανικὴ Ἐπιστήμη», τοῦ ἀδελφοῦ κ. Παυλὴ συνεχίζει ἐν Βόλφ τὴν ἐποικοδομητικὴν του προσπάθειαν.

Πλουτιζόμενον συνεχῶς καὶ ἀπτόμενον οὐσιαστικῶν προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ τιμὴν διὰ τὸν ἐκδότην καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἧς εἶναι ἐπίλεκτον στέλεχος. Ἡ «Φ. Ὁρθ.» εὐχεται ἐκ βαθέων μαζορημενῶν καὶ θαυρῶν καρποφορίαν τῆς ὁραίας προσπαθείας.

Δεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Οί άγωνται τοῦ 1821.

Ἡ Ἐπανάστασις τῆς 25ης Μαρτίου 1821 δεσπόζει εἰς τὴν ἐθνικὴν μας ἱστορίαν. Ἡ ἐπέτειος τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθερώσεως συνδυαζομένη μετὰ τὸ κοσμοσωτήριον μῆνυμα τοῦ Ἐδαγγελισμοῦ πρὸς τὴν Παρθένον ἔχει ἓνα βαθύτατον συμβολισμόν. Ὅτι δηλ. Ἑλλάς καὶ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀδιαχώριστοι. Ὁ συνδυασμός ἤλλωστε αὐτὸς διέσωσε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα. Ἡ Ὁρθοδοξία ὑπῆρξεν ἡ ἐθνικὴ Κιβωτός.

Ὁ ἀγὼν μόνον διὰ τὴν Πατρίδα ἀνευ τῆς πίστεως εἶναι ἀδιανόητος. Ὅλοι οἱ ἄγωνισταὶ τοῦ 21, ἀπὸ τούτων ὀπληχτοὺς μέχρι τούτων ὀπλῶν μαχητάς, ὑψώνουν τὴν διπλὴν σημαίαν τῆς θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος.

Ἰδοὺ τί γράφει εἰς τὴν Ἐπαναστατικὴν του προκήρυξιν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἀγώνος Ἀλέξ. Ὑψηλάντης :

«Ποία πρόφασις ὁποσοῦν εὐλογοφανῆς ἡμπορεῖ νὰ μᾶς κάμῃ ν' ἀναβάλωμεν τὸν χρονοῦν τοῦτον καιρὸν τὸν ὁποῖον λαμπρότατα φαίνεται ὅτι ἡ θεία πρόνοια ὄντως ἐπροσδιώρισεν διὰ τὴν εκπλήρωσιν ὅλων τῶν προρητήσεων, ὅλων τῶν χρησίων, ὅσων διαλαμβάνουσι περὶ τῆς τοῦ γένους ἐλευθερίας, περὶ τῆς ἀναλήψεως τῆς Ὁρθοδοξίας».

Καὶ ὁ στρατηγὸς Θεόδ. Κολοκοτρώνης ἀφηγοῦμενος τὴν κρατερὰν μάχην τῶν Δερβενακίων λέγει :

«Καὶ μ' ὅλα ταῦτα διὰ τὴν ἀγάπην τῆς πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος ἐλάβομεν τὰ ὅπλα, ὑψώσαμε τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ ἐναντίον των, γιγνήκαμε λιοντάρια καὶ τοὺς κατασπαράξαμε».

Καὶ ὅμως ἡ θρασυτεὴς τῶν «μοδέρνων» καιρῶν σαρκάζει τὴν ἰερότητα ἐκείνων τῶν συμβόλων. Τιμοῦν ὑποκριτικῶς τὴν 25ην Μαρτίου ἀλλὰ δολοφονοῦν τὰ δικαιώματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅλοι αἱ ἐθνικοὶ αἰρέσεις ἔχουν ἐνθρονιστῇ ἀδιαντρόπως ἐπάνω εἰς τὸ αἱματοποτισμένον χῶμα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Καὶ οἱ μόνοι ποὺ δὲν δικαιοῦνται νὰ ὑψώσιν κεφαλὴν εἶναι οἱ κατ' εὐθείαν ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν πιστῶν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν ἀγωνιστῶν.

Τοὺς χαρακτηρίζουν καθυστερημένους παλαιοσημολογίτας καὶ ἐξοφλοῦν μαζί των. Πλανῶνται ὅμως ὅσοι νομίζουν ὅτι τὸ θέμα τῶν δικαιωμάτων μας ἔληξεν. Διὰ τὴν διασφάλισιν τῶν ἀγρυπνεῖ ὁ ὀρθόδοξος κόσμος, καὶ αἱ ἱεραὶ σκιαὶ τῶν ἡρώων τοῦ 21. Ἡ πορεία πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν μετὰ καμμίαν ὑποταγὴν πρᾶξιν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνακοπῇ.

Ὁ διωγμὸς θὰ καταποθῇ εἰς νίκην.

Κατὰ τὰς ἁγίας αὐτὰς ἡμέρας αἱ συγκεκριμέναι καρδαὶ κλήρου καὶ λαοῦ στρέφονται πρὸς τὸν διωκόμενον ἡγέτην των. Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον νέφος τὸ ὁποῖον σκιάζει τὴν φαιδρότητα τῶν ἀναστασιμῶν ἡμερῶν.

Καὶ ὅμως οὐδεὶς δυσπιστεῖ διὰ τὴν τελικὴν νίκην τοῦ διωκόμενου.

Ἔτσι συμβαίνει εἰς τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς ἀγῶνας. Θριαμβοῦν ἀείποτε οἱ διωκόμενοι Ὁρθόδοξοι.

Τὴν νίκην αὐτὴν σφραγίζεται, εὐδοκία Θεοῦ, τὸ ἄκαμπτον ὀρθόδοξον πλήρωμα. Τὴν ἀρραγὴν δὲ αὐτὴν συσπειρῶσιν οὐδεὶς πολέμιος δύναται νὰ θραύσῃ.

Αἰδῶς Ἀργεῖοι.

Ἡ ἀγρυπτεία, ἡ ἀπάτη καὶ ἡ μαύρη μαγεία ὁργιάζει ἐν μέσας Ἀθήναις πρὸς μεγάλην καταισχύνῃ τῆς ἐνδόξου ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ ἀναξιοπαθοῦντος καὶ ὀρθόδοξου λαοῦ. Μετὰ Πηχταίους τίτλους εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀφαιρμίζονται τὰ σατανικά Μεντιούμ καὶ οὐκ ὀλίγοι ἀφελεῖς πίπτουν βορᾷ τῆς καλοστημένης σατανικῆς παγίδος.

Καὶ ὅμως ὑπὸ διωγμὸν εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλ(λ)τῶν. Ἐβγε λοιπὸν εἰς τὸ ἐξαιρετικὸν κράτος μας καὶ τρεῖς εβγε εἰς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν.

Εἰς τὸν ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΛΑΜΨΕΝ Ἡ ΧΑΡΙΣ ΣΟΥ ΚΥΡΙΕ

Ποιὸς ἡμπορεῖ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἀρετὰς τῆς Παναγίας Παρθένου ; Ποιὸς ἡμπορεῖ νὰ ἀριθμῇ τὰς χάριτας, τὴν δόξαν τῆς καὶ τὴν χάριν τὴν ὁποῖαν ἡμεῖς ἐλάβομεν ; Αὐτὴ μᾶς ἐξηγόρασε. Αὐτὴ ἔγινε ἡ κοινὴ μητέρα μας. Μετὰ τὴν Εὐαν, ἐπέσαμε, μετὰ τὴν Μαρίαν ἀνυψωθήκαμε. Ἡ Εὐα μᾶς ἐγκρέμισε μετὰ τὴν ὑπερηφάνειαν, ἡ Μαρία μᾶς ἀνύψωσε μετὰ τὴν ταπεινοφροσύνην τῆς. Ἡ Εὐα ἐπίστευσε εἰς τὸν ὄφιν, ἡ Μαρία τὸν συνέτριψε κάτω ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς πόδας τῆς.

Ἡ Εὐα ἔγινε μητέρα τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν δακρύων, ἡ Μαρία τῆς χάριτος καὶ τῆς χαρᾶς. Μετὰ τὴν Εὐαν ἐπέσαμε εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀθλιότητος, μετὰ τὴν Μαρίαν ὑψωθήκαμε ἕως τὸν Οὐρανόν. Θεόπτα Μωϋσῇ, Δαυὶδ προφητάναξ, Ἡσαΐα μεγαλοφωνότατε, οὐρανοβάμιον Ἥλια, Ἀβραάμ δίκαιε, ποιὸς ἀπὸ σὰς ἔλαβε τὴν χάριν τὴν ὁποῖαν ἐδέχθη ἡ πανάμωμος Μαρία ; Ἐξαπτεύουγα Σεραφίμ, πολυύμματα Χερουβίμ, ἁγιώτατοι θρόνοι, ἔλαβε κανεὶς τέτοιαν παρρησίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ἡ Μαρία ;

Κανένα δὲν μετὰ τὸν Θεὸν δὲν ἡμπορεῖ νὰ συγκοιθῇ μετὰ τὴν δόξαν σου, Πάναγνε Δέσποινα.

Σὺ εἶσαι ἡ ράβδος τοῦ Ἰεσῆ, ἡ βλαστήσασα τὸν ποθητὸν βλαστὸν. Σὺ εἶσαι ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρὼν ἡ ἐξανθήσασα, ἡ κιβωτός τῆς διαθήκης ἡ ὁποία ἐφύλαξε τὸ μάννα τῆς ζωῆς, ὁ ἱερός ναὸς τῆς θείας σοφίας τῆς θείας δικαιοσύνης.

Εἰκὼν ἰδική σου ἦτο ἡ κιβωτός ἡ ὁποία ἐφύλατε, μέσα εἰς τὴν ἀναστάτῳσιν, τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος.

Εἰκὼν ἐπίσης ἰδική σου ἦτο ἡ νεφέλη ποὺ ὠδηγοῦσε τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν μέσα εἰς τὰς ἀφιλοξένους ἐρήμους.

Σὺ εἶσαι ἡ σοφὴ Παρθένος ἡ ὁποία προῦ πάντησες τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Τὸν ἥλιον ὁ ὁποῖος ἐκρυσσε ἐντός σου τὸ θεῖον τοῦ φῶς ποὺ ἐφώτισε τὴν ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου εὕρισκομένην ἀνθρωπότητα.

Εὐχαί.

Τὰ περιοδικὰ μας ὡς σημαία τῆς ἀγωνιζομένης ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., σημαία ἣτις δὲν θὰ ὑποσταλῇ ποτέ, εὐχεται εἰς πάντας τοὺς ἀδελφούς ἐν τῇ πατρῷᾳ καὶ ἀλλοδαπῇ γῇ, ὅπως ὁ ἀναστάς Κύριος ἐπιδαψιλεύσῃ τὰ παντοδαπά ἀγαθὰ καὶ δωρεῖται αὐτοῖς τὴν κατ' ἄμφο ὑγίαν.